

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Barbara Gonera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **4 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **4 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 368/12**

u c h y l a zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z dnia 16 lutego 2012 r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił M. W. wznowienia wypłaty emerytury. W podstawie prawnej decyzji Zakład powołał art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami), zaś

w jej uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

W odwołaniu, od powyższej decyzji, M. W. domagała się jej zmiany i wznowienia wypłaty przysługującego jej świadczenia od 1 października 2010 r. Podniosła, że zgodnie z prawem nabyła prawo do pełnej emerytury i organ rentowy wstrzymując jej wypłatę naruszył jej konstytucyjnie chronione prawo nabyte.

Odpowiadając na odwołanie Zakład podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z dnia 4 lipca 2012 r. po rozpoznaniu sprawy z wniosku M. W. oddalił odwołanie.

Sąd I instancji wskazał w pierwszej kolejności na treść decyzji z dnia 2 lipca 2009 r. przyznającej wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 maja 2009 r. i okoliczność, że po tej dacie pracowała ona w Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej nr 1 w K. i pobierała emeryturę oraz wynagrodzenie za wykonywaną pracę. Decyzją z 20 września 2011 r. Zakład wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego odwołującej od dnia 1 października 2011 r. na skutek zawieszenia wypłaty emerytury spowodowanego kontynuowaniem przez nią zatrudnienia, pouczając ją że wznowienie wypłaty nastąpi po rozwiązaniu przez nią stosunku pracy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726) i stwierdził, że skoro wnioskodawczyni nadal pozostaje w zatrudnieniu, to pomimo uzyskania prawa do emerytury nie może jej pobierać. Sąd wskazał, że unormowanie odpowiadające treścią art. 103a ustawy emerytalno – rentowej obowiązywało już w okresie od 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r. i było zawarte w art. 103 ust. 2a tej ustawy. Norma ta była przedmiotem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego który wyrokiem z 7 lutego 2006 r. o sygn. akt SK 45/04 uznał, że nie narusza ona zasady ochrony prawa nabytych, w związku z czym powoływanie się przez M. W. na naruszenie Konstytucji nie może odnieść pożądanego przez nią skutku.

W podstawie prawnej decyzji Sąd powołał dodatkowo art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczyni domagając się wznowienia wypłaty przysługującej jej emerytury. Ponownie podniosła, iż nabyła zgodnie z prawem prawo do emerytury, a co za tym idzie wstrzymanie jej wypłaty narusza jej prawo nabyte, bowiem nie może zrealizować przysługującego jej prawa. Podkreśliła, iż ustawa na podstawie której wstrzymano jej prawo do świadczenia jest prawem złym, prowadzącym do fikcyjnego rozwiązywania umów na jeden dzień.

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest uzasadniona o tyle o ile skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku, jak i poprzedzającej go decyzji ZUS i przekazaniem jej do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Orzeczenie Sądu Okręgowego zostało wydane z uwzględnieniem szerokiej linii orzeczniczej opartej na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2006 r. o sygn. akt SK 45/04, w którym to Trybunał stwierdził, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji. Unormowanie zawarte w art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązywało od dnia 1 lipca 2000 r. do 8 stycznia 2009 r. i było tożsame w swej treści do stanowiącego podstawę zaskarżonego wyroku art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w związku z czym Sąd opierając się na wykładni Trybunału Konstytucyjnego dokonanej na kanwie art. 103 ust. 2a ustawy orzekał stosując art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, któremu przysługiwało domniemanie konstytucyjności.

Po wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Okręgowy Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. o sygn. akt K 2 /12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje

zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, **jest niezgodny** z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji. Uzasadnienie powyższego orzeczenia nie zostało do daty wyrokowania przez Sąd II instancji sporządzone.

W tym miejscu wypadnie przypomnieć po myśli art. 316 § 1 kpc sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Pod pojęciem „stan rzeczy” należy rozumieć zarówno stan faktyczny, jak i prawny. W systemie apelacyjnym zasada ta ma zastosowanie do sądów obu instancji, gdyż instancja ta jest przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym (vide – wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2006 r. o sygn. akt II CSK 153/05, LEX nr 192012). Tym samym Sąd Apelacyjny wydając przedmiotowe orzeczenie był zobligowany do uwzględnienia nowego stanu prawnego, wg którego art. 103a nie może mieć zastosowania do osób, które tak jak wnioskodawczynie nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. W tym stanie rzeczy zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z wniosku M. W. przez ZUS, który winien uwzględniając treść wydanego przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia po zapoznaniu się z jego uzasadnieniem ponownie rozstrzygnąć czy istnieją podstawy prawne do zawieszenia jej świadczenia czy też nie.

Mając powyższe na uwadze Sąd wydał orzeczenie kasatoryjne stosownie do treści art. 477^{14a} kpc.